

Het lab van dokter Van Flanst

-een blijspel in vier bedrijven-

door

Bruno Buteneers

PERSONAGES

(5 dames – 3 à 4 heren, 1 figurant)

LIESE, leeftijd tussen 20 en 40 jaar, lab assistente, heeft altijd de makkelijkste weg gekozen, doet haar werk met lichte tegenzin, kan geen man of werk houden.

Prof. Dr. FRANK VAN FLANST, leeftijd tussen 40 en 70 jaar, is een harde werker, bijzonder intelligent én ascetisch én koppig én eigengereid én overtuigd van zijn eigen gelijk.

PHILIPPE, leeftijd tussen 20 en 40 jaar, lab assistent, altijd vrolijk en goed gezind. Hij dweept met Frankrijk en hoopt er zich ooit te vestigen als chef-kok.

INNE, leeftijd tussen 20 en 40 jaar, lab assistente, tegenpool van Liese. Ze is er op gebrand om Liese te ontmaskeren. Ze vindt dat Liese wordt voorgetrokken.

ANGELA, leeftijd tussen 40 en 60 jaar, eerste minister van het land. Ze doet er alles aan om in een positief daglicht te komen. De premier heeft altijd haar kiezers in het achterhoofd.

JANA, leeftijd tussen 20 en 40 jaar, assistente van de eerste minister. Jana draagt een mantelpakje en is vaak met haar smartphone in de weer.

IRMA, leeftijd tussen 50 en 70 jaar, bemoeizuchtige moeder van Liese.

ROEL, leeftijd tussen 20 en 40 jaar, ex-vriend van Liese en vriend van Inne, niet al te snugger.

REPORTER Amerikaanse nieuwszender.

FIGURANTEN:

ARTI, een robotarm met Artificiële Intelligentie (AI), de speler zit onder of achter een kast of wand. Enkel zijn of haar arm is zichtbaar. De arm ziet er futuristisch uit, als een echte robotarm.

DECOR

Een modern laboratorium met open kasten, rekken met veel laboratoriumglaswerk, kegelvormige flessen (erlenmeyers) en ronde kolven met veelkleurige vloeistoffen in. Een tafel met reageerbuisjes en een microscoop, enkele stoelen. Een artificiële

robotarm (**Arti**), een verrijdbaar krijtbord. Voorts zien we een deur links en een deur vrij centraal.

KORTE INHOUD

*In het lab van dokter Van Flanst staat **Liese** op tafel te dansen. Haar dag kan niet meer stuk. Maar dan laat **Roel**, haar afspraakje, weten dat hij haar laat zitten.*

*Verbouwereerd laat Liese per ongeluk een gasvormig vaccin ontsnappen. Meteen daarna komt lab assistente **Inne** binnen, haar vlijtige en streberige tegenpool. Inne ruikt meteen onraad en voelt dat Liese wat in haar schild voert.*

*Ook haar collega **Philippe** heeft zo zijn zorgen. Graag wil hij in Frankrijk een restaurant beginnen en de vooruitzichten op de proeven om chef-kok te worden bezorgen hem heel wat nervositeit. Enkele ogenblikken later komen dokter **Frank Van Flanst**, premier **Angela**, haar assistent **Jana** en Lieses moeder **Irma** binnen. Dokter Van Flanst is trots op zijn vaccin. Maar premier Angela verliest al snel haar interesse als blijkt dat er niemand aan de ziekte lijdt waar het vaccin tegen helpt. Liese besluit om dan ook maar te verzwijgen dat het vaccin weg is. Inne en Irma sluiten een weddenschap af die ernstige gevolgen voor Liese heeft. Liese krijgt een jaar de tijd om haar werk te behouden en een lief te vinden of haar erfenis en woning behoren Inne toe.*

Een jaar later lummelen Liese en Philippe wat in het slordige lab rond. Er is haast geen werk en het leven gaat zo zijn gangetje. Tot plots een wereldwijde pandemie losbarst waar alleen het vaccin van dokter Van Flanst tegen kan helpen.

Na de spot en hoon omdat hij een vaccin had tegen een ziekte waar niemand aan leed, staat nu de ganse wereld te popelen om het vaccin van dokter Van Flanst te gebruiken. Premier Angela wil zich als eerste laten vaccineren en wil er politiek voordeel uit halen. Andere landen willen zelfs het vaccin kopen of laten stelen.

Liese neemt Philippe in vertrouwen en samen moeten ze een manier trachten te vinden om deze crisis het hoofd te bieden. Ook de weddenschap van haar moeder werpt nog een donkere schaduw over haar en enkele misverstanden vertragen de boel.

*'Het lab van dokter Van Flanst' is een komisch stuk in vier bedrijven:
pech, pandemie, paniek en prutser.*

EERSTE BEDRIJF: PECH

(Het lied That's Not My Name van The Ting Tings speelt. Na ongeveer veertig seconden gaat het doek open. Liese komt op en ze begint steeds uitbundiger op de muziek te dansen. Liese lijkt dolgelukkig, haar dag kan niet meer stuk. Tijdens haar dans: giet ze een kleurrijke vloeistof van de ene in de andere bolle kolf, gluurt ze even door de microscoop... Eigenlijk toont ze al dansend het hele laboratorium (aan het publiek). Tijdens het tragere gedeelte van het nummer klimt ze op tafel en gebruikt ze een (zichtbaar leeg) reageerbuisje met kurken stop als microfoon. Wanneer het lied meer dan drie minuten ver is, begint de muziek uit te doven. Liese staat nog steeds op tafel.)

LIESE : (roept) Ik voel me geweldig! Heerlijk! Mijn dag kan niet meer stuk!

(Roel komt op. Hij heeft een mooie bos bloemen vast. Hij ziet Liese op tafel staan.)

ROEL : Zeg Liese, staat het lab weer onder water?

LIESE : Neen, deze keer niet.

(Liese wipt van tafel en gaat naast Roel staan. Bewonderend bekijkt ze de bos bloemen.)

ROEL : Iets gevaarlijk met te veel tanden uit zijn kooi ontsnapt?

LIESE : *(lach en flirterig duwtje)* Gekkerd toch... ook zo'n labo zijn we niet.

ROEL : *(nieuwsgierig)* Wat zit er in dat buisje?

LIESE : *(bekijkt reageerbuisje in haar hand)* Iets heel belangrijk, een doorbraak van dokter Van Flanst. Nobelprijs materiaal!
Zeg Roel, je komt me hier verrassen op mijn werk. Ons afspraakje is toch pas vanavond?

ROEL : Ja, maar ik heb iemand anders leren kennen. *(sprongetje)* Ta-daa!

LIESE : *(geschokt)* Wat? Wanneer?

ROEL : *(wijst)* Hier, in de gang. Twee weken geleden.

LIESE : Maar? Dat is zelfs voor dat je mij leerde kennen?

ROEL : Ik wilde het eerst zeker weten. Het spijt me, Liese, maar het kan echt niets worden tussen ons.

(Roel kijkt haar even aan en gaat dan rechts af, met zijn bloemen.)

LIESE : (*onzeker*) Oh, neen! Mijn mama gaat toch nog gelijk krijgen! Ik kan geen werk of een man houden. (*opgekropte woede, samengeknepen ogen*)
Roel, die heimelijke onderkruiper. Ik dacht dat we een klik hadden. (*knijpt harder in reageerbuisje*) Mij zo aan het lijntje houden. Mij laten geloven dat ik de enige was. Wie doet nu zoiets wreed?

(*Liese knijpt nog harder. De kurk knalt van het reageerbuisje, recht omhoog.*)

LIESE : (*slaakt gillette*)

(*Liese kijkt geschokt voor zich uit. Dan kijkt ze in het buisje, naar boven, weer in het buisje en weer voor zich uit.*)

LIESE : Oh neen! Waar is het heen?

(*Liese wappert met haar armen. Ze wil het ontsnapte gas weer terug in het buisje drijven. Daarna loopt ze rond met het buisje zoals met een vlindernet. De absurde pogingen leveren een komisch zicht op. Tijdens haar pogingen komt Inne op, ze draagt de bos bloemen van Roel. Liese grijpt met haar handen naar iets onzichtbaars.*)

INNE : *Gij vangt ze zeker?*

LIESE : (*hapt geschrokken naar lucht*)

INNE : Is er weer brand in jullie laboratorium?

LIESE : Neen, deze keer niet.

INNE : Ik kom een kolf lenen. Om deze mooie bloemen in te zetten.

LIESE : (*wanhoop*) Neen, neen. Dit kan je niet menen!

INNE : (*achterdochtig*) Wat is die grote doorbraak van dokter Van Flanst? Waarom zijn de parkeerplekken vlak voor het gebouw voorbehouden? Waarom moet iedereen...

LIESE : ...dat ga ik niet aan uw neus hangen, Inne. Weet je waar jij je grote bos bloemen mag steken? In uw ga....

INNE : ... (*streng*) ik heb je nooit gemogen, Liese. Het lijkt alsof je hier niet thuis hoort. En ik, ik ga het bewijzen.

LIESE : Wat? Door mijn leven over te nemen? (*boos*) Je hebt Roel van me afgepakt!

INNE : Afgepakt? (*schamper lachje*) Roel was nooit van jouw. Liese, ik heb je altijd al vreemd gevonden. Je hebt iets te verbergen. Ik weet nog niet wat, maar...

(Inne komt dicht bij Liese staan, haast als een snuffelende hond. Ze kijken elkaar enkele seconden innig, maar wantrouwend aan. Daarna gaat Inne rechts af, bloemen in de hand.)

LIESE: *(ijsbeert)* Waar blijft Philippe? Hopelijk kan hij mij opbeuren, ik heb hem nog nooit slecht gezind gezien. Het zonnestraaltje van dit lab.

(Liese zoekt de kurk en zet hem weer op het reageerbuisje. Daarna zet ze het buisje keurig in het midden van de tafel, alsof er niets gebeurd is. Philippe komt op. Hij ziet er droevig uit, heel droevig.)

PHILIPPE : *(heel droevig)* Bonjour.

LIESE : Neen, Philippe, zo: *bonjour* *(trekt met haar wijsvingers haar mondhoeken tot een grote geforceerde glimlach)*

PHILIPPE : Neen, Liese. Het is eigenlijk geen *bon jour*.

LIESE : Blijkbaar. Hoe zie jij er uit?

PHILIPPE : Ik heb geen oog dichtgedaan. Door een omleiding is mijn rustige straat net een autostrade geworden. Als er een zware vrachtwagen voorbij komt, dan dender ik uit mijn bed *(beeldt het uit)* Dan moet ik wachten tot de volgende tientonner voorbij komt om weer **in** mijn bed te denderen. Ik ben ook zo zenuwachtig voor mijn examen. Ik wil zo graag chef worden en een restaurant in Frankrijk beginnen. *(leeft even op)* *La douce france*, ik verlang zo naar je. Paarse lavendelvelden... om naakt in rond te rennen.

LIESE : *(verbaasd)* Wat?

PHILIPPE : *(ernstig)* Ik heb het gevoel hier onder mijn niveau te werken. Ik heb veel meer in mijn mars. Dokter Van Flanst laat me nooit meewerken aan ernstige onderzoeken.

LIESE : Je werkte toch mee aan het bloedonderzoek van de koninklijke familie? Dan weten we eindelijk of die *kleine* van de koning is of dat de koningin *scheef heeft gepoept*. *(richting publiek)* *Spoiler alert:* reken maar van yes!

PHILIPPE : *(droef)* Ik heb enkel de etiketten op die buisjes gekleefd. Net daarom: sparen, hier mijn trots inslikken en vol-houden. *(klopt zich op de borst en zingt strijdvaardig)* *Allons enfants de la Patrie...*

(Philippe hangt zijn jas aan de kant en doet een blauwe laboratoriumjas aan.)

LIESE : *(lacht)* Jij met je fascinatie voor Frankrijk.

PHILIPPE : *Passion, Liese, passion!* Goed, de witte jas is enkel en alleen voor de grote *patron*, de chef. Die mag niemand aan trekken, behalve dokter Van Flanst. Wij, nooit, *jamais!*

(Philippe kijkt Liese intens aan en steekt zijn handen diep in zijn zakken. Dan haalt hij zijn veel te grote binnenzakken naar buiten. De ene is wit, de andere rood. Zo lijkt hij wat op een Franse vlag. Hij wappert er wat mee en zet enkele passen heen en weer. Dan stapt hij op de microscoop af, kijkt even door de lens en neemt dan een schaalpje uit een lade.)

PHILIPPE : Zo, wat *(legt nadruk)* chateaubriand voor mijn vleesetende bacteriën.

(Philippe doet of hij iets van het schaalpje onder de microscoop legt.)

LIESE : *(somber)* Volgens Inne hoor ik hier niet thuis.

PHILIPPE : Liese, tussen ons gezegd en gezwegen, je kende wel heel weinig of niets van onderzoekslaboratoria.

LIESE : Ach, ik heb me een klein beetje naar binnen gebluft. Maar dat doet toch iedereen bij een sollicitatie?

(Philippe gaat weer even in de microscoop kijken.)

PHILIPPE : Komaan, Liese, dokter Van Flanst is veel milder voor jou. Vorige zaterdag zat ik hier tot drie uur 's ochtends in het labo te wroeten. En jij, jij bent altijd om kwart na vier 's in de namiddag weg... ten laatste.

LIESE : *(wat afgeleid)* Och. Ik heb dokter Van Flanst nog nooit zijn stem horen verheffen.

(Dokter Frank Van Flanst komt gehaast in zijn witte laboratoriumjas op.)

FRANK : *(dondert)* Waar is het? Waar is het naartoe?

(Liese en Philippe schrikken. Liese schuifelt zijn richting uit.)

LIESE : *(jammerend)* Dokter Van Flanst, het was een ongeluk. Ik wilde.. Ik, euh.

FRANK : *(negeert haar)* Ah, daar staat het! *(stapt op reageerbuisje af en neemt het vast)*. Mijn grote doorbraak! Het spijt me Liese en Philippe dat ik riep, maar ik ben een beetje zenuwachtig. *(trots)* Hier wordt vandaag geschiedenis geschreven.

(begint Nobelprijs van Clouseau te zingen en danst zoals in een Disneyfilm rond.) Laat me proeven van de hemel. Laat me zweven van geluk
Ik wil jou de wereld geven. Die van ons kan niet meer stuk.

'k Neem je mee naar warme oorden. Op een eindeloze reis. Dit zijn meer dan mooie woorden. **Ik** verdien...

(Frank is tot voor Philippe gedanst en kijkt hem hoopvol aan. Philippe kijkt onbeholpen.)

FRANK : *(zingt)* Jij verdient...

PHILIPPE : *(verbaasd)* ... een bouwgrond in Zoerle-Parwijs?

(Frank schudt 'boos' zijn hoofd en zet enkele stappen opzij.)

PHILIPPE : Wat dan? Een portie ijs?

LIESE : *(stap vooruit en zingt mooi en luid)* de Nobelprijs

FRANK : *(blij)* Ja, goed, Liese!

(Philippe gluurde weer even in de microscoop.)

PHILIPPE: *(eerder tegen zichzelf)* Hier misschien ook! *(richting anderen)* Wisten jullie dat mijn grootvader ook een genie was? Bijna had hij een middel tegen luiheid gevonden. Maar de man heeft er nooit aan verder gewerkt. *(Haalt schouders op)* Te druk bezig waarschijnlijk.

FRANK : Ze kunnen hier ieder moment zijn. Philippe, zijn die achthonderd reageerbuisjes met stoelgang al uitgespoeld? De universiteit wacht er op.

PHILIPPE : *(luid en trots)* *Spik en span*, dokter! Ik heb mijn vingers in alle bochten in die buisjes moeten wringen. Ik had zelfs niet door dat de vingertoppen van mijn handschoenen na een tijdje afgesleten waren. Het zit nog altijd onder mijn vingernagels.

(Philippe wil zijn vingernagels tonen. Liese trekt een vies gezicht en zet een stap achteruit.)

LIESE : Kan Arti zulk werk niet doen?

(De artificiële robotarm Arti recht zich en wuift met de wijsvinger van neen. Er klinkt geklop op de rechtse deur. Frank opent de deur. Jana, Angela, Inne en Irma komen een voor een op. Frank schudt ze tijdens zijn voorstelling de hand.)

FRANK : Dit is Jana, de assistente en persverantwoordelijke van mevrouw de premier. Mevrouw Angela, de premier van ons land in hoogsteigen persoon. Inne, van het andere onderzoeklabo en dit is...

LIESE : *(roept verbaasd)* Ma?

FRANK : (beetje verrast) Irma?

LIESE : Ken jij haar naam?

FRANK : Je praat af en toe over haar.

LIESE : (over haar toeren) Ik praat nooit over haar! Ma, wat kom jij hier doen?

IRMA : Ik wilde graag eens komen kijken waar je werkt.

LIESE : (geschrokken) Vandaag?

(Philippe kijkt in de microscoop en schrikt dan hevig. Hij haalt het plaatje onder de microscoop vandaan, gooit het op de grond en stamp er in alle hevigheid met zijn rechtervoet op. Daarna springt hij er met beide voeten op. Alle anderen kijken hem verbluft aan. Pas na een tijdje heeft hij dit zelf in de gaten. Dan stopt hij met springen en gaat weer zo onopvallend mogelijk stil bij de anderen staan.)

PHILIPPE : Chateaubriand *et les bactéries*... géants. (nonchalant) Irma dus?

LIESE : Ma, je moet nu echt weer...

(Liese wil haar weer naar buiten duwen. Maar Irma wil van geen wijken weten.)

FRANK : Laat maar. Hoe meer zielen hoe meer vreugd.

ANGELA : (schraapt de keel) Dokter Van Flanst, u hebt dus een doorbraak geforceerd.

FRANK : Zeker, mevrouw de premier. Dit hoogtechnologische onderzoekslaboratorium is vandaag de dag één jaar oud. Om dit te verwezenlijken hebben we jaren moeten aandringen bij de overheid. Maar de kiem van dit succes begon meer dan veertig jaar geleden toen de nieuwsgierige Frank Van Flanst een pakje onder de kerstboom zag liggen, met daarin een microscoop. Toch duurde het nog tot zijn veertiende vooraleer de jonge Frank Van Flanst...

(Angela geeft Jana een subtiel zetje met haar elleboog.)

JANA : Heel interessant allemaal, dokter Van Flanst. Kijk, de premier heeft een drukke agenda. Op dit ogenblik moet ze een wedstrijd van de Rode Duivels missen. Onze nationale trots speelt voor het goede doel tegen elf getrainde pinguïns. Kunt u zeggen wat u ontdekt heeft en dan nemen we een foto voor de krant, de website, wat sociale media...

FRANK : (trots) In dit labo werd vaccin **35317** ontdekt.

(Frank neemt een krijtje en schrijft het getal op het bord. Niemand weet goed hoe te reageren. Iedereen staart Frank aan, die glundert. Na een tijdje van onwennige stilte begint Philippe als enige in zijn handen te klappen. Ook de artificiële robotarm Arti recht zich en strekt zijn hand. Het lijkt alsof hij naar links en rechts zoekt naar een hand om mee te klappen, maar wordt genegeerd.)

PHILIPPE : Bravo! Bravo, dokter Van Flanst! Bravo!

(Philippe klapt stiller en stiller en stopt dan.)

JANA : En dat vaccin...

FRANK : ...35317.

JANA : Ja, dat. Tegen welke ziekte helpt het?

FRANK : Tegen SARS-CoV-3. Het is een virusstam uit het geslacht betacoronavirussen uit de onderfamilie van coronavirussen.

ANGELA : Dokter, hoeveel mensen lijden aan deze ziekte?

FRANK : Op dit ogenblik, mevrouw de premier?

ANGELA : Ja. Nu!

FRANK : Wereldwijd?

ANGELA : *(gretig)* Ja? Verder mag ook altijd.

FRANK : Nog niemand, mevrouw de premier.

JANA : Niemand? *(valt uit)* U haalt de premier van dit land naar hier om....

(Angela geeft haar een por.)

ANGELA : *(professioneel)* Dokter, u heeft dus een vaccin ontwikkeld tegen een ziekte waar eigenlijk nog helemaal niemand aan lijdt?

FRANK : Dat klopt, maar, mevrouw de premier, als ik even mag...

(Jana kijkt op haar smartphone.)

JANA : Huh, de pinguïns staan 1-0 voor.

ANGELA : Dokter Van Flanst, gefeliciteerd met uw doorbraak. Het vaccin zal ongetwijfeld mensenlevens redden.

JANA : Als er tenminste ooit iemand ziek van wordt. (*herpakt zich*) Wat we natuurlijk niet hopen! Boeiend, dokter Van Flanst.

ANGELA : Maar we moeten er helaas vandoor. (*hoofdknik*) Jana?

JANA : Wil iedereen snel rond het vaccin gaan staan voor de foto?

(*Jana duwt iedereen snel op zijn plaats. Philippe lacht overdreven, de anderen glimlachen. Enkel dokter Van Flanst kijkt beteuterd.*)

JANA : (*mompelt*) Deze foto zal weinig likes krijgen.

ANGELA : (*gehaast*) Tot ziens iedereen. En dokter Van Flanst, doe zo voort.

(*Angela wil rechts af gaan.*)

IRMA : Mevrouw de premier?

ANGELA : Ja?

IRMA : Mag ik u iets melden?

ANGELA : Uiteraard.

IRMA : Vlak voor mijn voordeur is er een kleine verzakking in de stoep.

ANGELA : (*snel*) Jana, noteer jij dit?

(*Angela gaat af. Jana gaat verveeld naast Irma staan. Ze doen alsof ze praten.*)

LIESE : Ongelofelijk! Mijn ma komt de premier van dit land tegen en zij begint over haar stoep.

INNE : (*venijnig*) Ik vond dat ook ongehoord. Zoiets doe je toch niet?

LIESE : Wie heeft er plots in haar vijftig cent gestopt?

FRANK : (*verslagen*) Ik had de indruk dat de premier niet zo onder de indruk was.

INNE : Dokter Van Flanst, ik ben oprecht onder de indruk. Vaccin 35317 zal dit laboratorium op de wereldkaart zetten. Jij verdient...

(*Philippe haast zich en duwt haar weg.*)

PHILIPPE : (*zingt vals en luid*) de Nobelprijs!

INNE : Een middel tegen SARS-CoV-3, echt indrukwekkend.

LIESE : (*richting Inne*) En ik dacht dat alleen slakken slijm produceerden.

(Jana knikt tegen Irma en ze gaat rechts af. Irma komt naast Inne staan.)

FRANK : Bedankt voor de steun, Inne. Ik ga nog wat administratie doen.

(Frank gaat hoofdschuddend rechts af. Philippe buigt zich en hij begint wat aan zijn schenen te krabben, steeds harder en harder.)

IRMA : Zo dat is ook weer allemaal geregeld. Zijn er geen hapjes? Glaasje bubbels?

LIESE : *(boos)* Ma, je hebt me in verlegenheid gebracht.

IRMA : *(valt uit de lucht)* Wat? Waarom? Stoort het dat ik even kwam kijken?

INNE : *(poeslief)* Helemaal niet, mevrouw Irma.

LIESE : *(bliksemt Inne met de ogen neer)* Jij! Jij, hé.

(Philippe hinkt al hevig krabbend langs rechts af.)

IRMA : Liese, je werkt hier nu al een jaar. Zo lang heb je het nog nooit ergens volgehouden. Ofwel ben jij het beu. *(stoot Inne lachend aan)* Ofwel zijn ze haar beu. Mijn dochter kan geen werk of een man houden.

INNE : *(overdreven interesse)* Is dat zo? Vertel meer, Irma.

(Franks hoofd verschijnt in het deurgat.)

FRANK : Liese, kan je even komen?

(Liese gaat af.)

IRMA : Ik zou een weddenschap kunnen afsluiten. *(lachend)* Als ze hier over een jaar nog werkt en een lief heeft, dan krijgt ze mijn huis en haar hele erfenis onmiddellijk.

INNE : En als ze in één van de twee niet slaagt.

IRMA : *(lachend)* Dan ontferf ik haar.

INNE : *(vrolijk)* Misschien moet je dat echt doen?

IRMA : Maar neen... Denk je?

INNE : Zeker weten. Mij zou zo iets motiveren. Als er geen inzet is, dan is het toch allemaal maar loze praat. Een mooier geschenk kan je een dochter toch niet geven? Mag ik u als goede collega van Liese in vertrouwen nemen?

IRMA : *(interesse)* Zeker, meisje.

INNE : Liese heeft volgens mij wat problemen met orde, structuur en gezag.

(Inne neemt een blad papier en pen.)

IRMA : Ze heeft nooit een vaderfiguur gekend.

INNE : Voila. Bingo! Kom, we zetten het op papier.

(Inne begint snel te schrijven.)

INNE : Misschien moeten we ook nog enkele clausules toevoegen.

IRMA : *(aarzelend)* Clausules?

INNE : Je wilt het haar toch niet te gemakkelijk maken? We moeten haar echt motiveren. Clause 1: een relatie met een collega is verboden. Dat is te gemakkelijk.

IRMA : Ja, da's ook waar. En als ze het niet haalt, dan onterf ik haar. Zogezegd, hé.

INNE : *(fijntjes)* Ja, ja zogezegd. Of wacht, *(heeft ingeving)* neen, nog beter: dan win ik.

IRMA : *(half lachend)* Da's een goeie!

INNE : *(sluw)* Een hele goeie.

(Liese komt weer op.)

LIESE : Ma, ben je hier nu nog altijd?

IRMA : Dus als ik het goed begrijp, dan heeft dokter Van Flanst een vaccin uitgevonden tegen een ziekte die niemand heeft?

LIESE : *Make*, zo simpel is dat allemaal niet.

INNE : Jawel, Irma, zo simpel is dat wel. Goed gezien!

IRMA : Allez, ik heb de premier toch een keer in het echt gezien. *(plots ongerust)* Die kan dat toch niet opzoeken, hé? Dat ik niet op haar gestemd heb?

LIESE : *(draait met ogen)* Ma-ha!

IRMA : Wat? *(geïrriteerd)* Vanaf een bepaalde leeftijd is niets van wat je voor je kinderen doet nog goed.

INNE : *(vleierig)* Ik wou dat ik zo een mama als u had.

LIESE : *(hoofdschuddend)* Ongelofelijk.

(Inne begeleidt Irma richting rechtse deur. Irma gaat af en Philippe komt weer op.)

PHILIPPE : *(opgelucht)* Oef, dat was op het nippertje. Vleesetende bacteriën zijn duidelijk geen vegetariërs.

LIESE : *(luid)* Aaargh! Wat een kutdag!

INNE : *(fel)* Dat is ongehoord! Aan die krachtterm kunnen heel wat lesbiennes aanstoot nemen!

LIESE : Wat doe jij hier nog? Heb jij geen bloemen in een vaas te steken? Of moet je niet met Roel naar de bioscoop?

INNE : Rustig, rustig. Dokter Van Flanst stopte me daarnet dit papier nog toe. Dit moet je nog ondertekenen.

(Haastig ondertekent Liese het papier zonder lezen.)

LIESE : *(luid)* Wat een klote dag!

PHILIPPE : *Excuse-moi*, eigenlijk vind ik dat dan weer voor mannen een beetje ongepast.

LIESE : *(roept)* Kakdag! Is dat goed? Kunnen jullie daar mee leven? Dat komt uit jullie alle twee!

(Arti steekt zijn duim omhoog. Doek.)

TWEEDE BEDRIJF: PANDEMIE

(Het doek blijft dicht. Het lied *It's The End Of The World* van R.E.M. speelt tot na het refrein: *I feel fine*).

STEM : (liefst met fragmenten uit echte nieuwsberichten) We onderbreken even dit lied voor een net binnengekomen nieuwsbericht. De wereld is in de ban van het coronavirus. In minder dan een week tijd veroverde het virus de hele planeet. In de meerderheid van de gevallen zijn de milde verschijnselen na één week verdwenen. Maar bij de twintig procent ernstige gevallen begint het dan nog maar pas. Toch is er ook goed nieuws, want er is meteen een vaccin in de maak. Een wereldprimeur, want dit vaccin werd bij ons in een Belgisch laboratorium ontwikkeld.

(Het doek gaat open. Het lab is nu *slordig* en *rommelig*. Er hangt een jas over Arti. Liese zit in gewone kledij rustig onderuitgezakt door een magazine te bladeren. Philippe komt langs links op in **de witte** laboratoriumjas, met een witte koksmuts op zijn hoofd. Hij is duidelijk zenuwachtig en draagt hapjes.)

LIESE : Ik denk dat ik het afgelopen jaar wel een paar kilogram ben aangekomen (trommelt op buik en neemt snel een hapje).

PHILIPPE : (zenuwachtig) Ik moet eindelijk in mijn examen voor chef in Frankrijk slagen. Derde keer goede keer. Als ik morgen niet slaag, dan is mijn verhaal uit! *Fin!*

LIESE : *Reste calme, chef!*

PHILIPPE : Ik wil hier niet voor de rest van mijn leven blijven werken. (pauze) Zeg, we hebben dokter Van Flanst al lang niet meer gezien.

LIESE : Hij geeft lezingen over heel de wereld.

PHILIPPE : (buigt naar haar toe, ongeduldig) En? En? En?

LIESE : Philippe, heel lekker!

(Een ping geluid weerklinkt. Liese staat recht en ze veegt kruimels van zich af.)

LIESE : Ah, DNA! Nu gaan we weten of die popzanger de echte vader is.

PHILIPPE : Neen, mijn veenbessensaus is klaar.

LIESE : En dat onderzoek?

PHILIPPE : *(haalt zijn schouders op)* Dat kan wachten.

(Liese ploft weer neer. Philippe gaat weer langs links af. Liese bladert wat lusteloos in haar magazine. Frank komt gehaast op. Verbaasd kijkt hij rond. Hij kan zijn ogen niet geloven.)

FRANK : *(kijkt naar Arti)* Jullie gebruiken een peperdure robotarm als kapstok?

LIESE : Wacht, kijk! Hij kan nog veel meer.

(Liese neemt de jas, gaat een metertje achteruit en ze gooit de jas naar Arti. Die vangt de jas behendig op.)

FRANK : Een geluk dat Arti geen pootjes heeft of jullie lieten hem door een hoelahoep springen.

(Philippe komt langs links op. Hij verwarmt een schoteltje hapjes... met een bunsenbrander.)

PHILIPPE : Nog een *amuse-bouche*, een speciaal Frans hapje op een bedje van...

(Wanneer hij Frank in de gaten krijgt, blijft Philippe stokstijf staan.)

FRANK : *(boos)* Jullie gebruiken de bunsenbranders om hapjes te koken?

PHILIPPE : *(betraapt)* Oh oh, dat gezicht is geen *amuse-bouche*.

(Philippe zet de hapjes opzij.)

FRANK : *(blaft)* Mijn labojas!

PHILIPPE : Professor, ik heb ze warm gehouden voor u.

(Klungelig ontdoet Philippe zich van de witte jas.)

FRANK : *(boos)* Wat is het volgende? Kaviaar op petrischaaltjes? Wijn in kolven laten chambereren?

PHILIPPE : *(kijkt betraapt rond)* Hangen hier misschien camera's?

FRANK : Wat is er van dit lab geworden? Een cafetaria? Een brasserie?

PHILIPPE : *(stamp met voet)* Ik voel me beledigd!

(Liese gaat naar Philippe om hem wat in toom te houden.)

FRANK : *(wegwerpgebaar)* Ach, het maakt allemaal niets uit.

PHILIPPE : *(neemt snel schotel en poeslief)* Hapje, dokter professor?

(Frank maakt een wegwerpgebaar en Philippe zet de schotel weer neer.)

LIESE : (verrast) Maakt niet uit? (bezorgd) Voelt u zich wel goed, dokter?

FRANK : (opgewonden) Hebben jullie het nieuws niet gehoord?

PHILIPPE : (zet trots een stap vooruit en declameert) Er komt een neusspray tegen depressie. Maar de fabrikant van zetspillen tegen depressie spreekt van oneerlijke concurrentie.

FRANK : Neen.

PHILIPPE : (trots) Een arts uit (plaats gezelschap) werd veroordeeld omdat hij ten onrechte een vrouw dood verklaarde. De dokter gaf zijn fout toe en zei: 'Magda, ik heb me vergist... Kom maar weer uit die kist.'

FRANK : (kijkt hem ongelovig aan) Jullie hebben dus echt niets van het nieuws gehoord? Heel de wereld raakt besmet met een virus. Het virus waar vaccin 35317 tegen helpt (wijst naar bord). Mijn vaccin dat ik exact één jaar geleden heb gemaakt!

PHILIPPE : (klapt in handen) Bravo! Bravo, dokter Van Flanst!

(Arti wuift met de jas heen en weer, zoals met een vlag.)

FRANK : Ik word wereldberoemd. Een wereldautoriteit!

PHILIPPE : En niet te vergeten: rijk!

FRANK : Ik vrees... stinkend rijk.

(Liese begint te duizelen.)

FRANK : (bezorgd) Alles goed Liese?

LIESE : (onzeker) Ja, ja.

FRANK : Werk aan de winkel! Straks komt de premier naar hier. De eerst benoemde van het land krijgt als eerste het vaccin. Ik ga haar vragen om mijn lab uit te breiden. Een nieuw gebouw met de nieuwste apparatuur. Dat kan ze me nu toch niet weigeren?

(Frank gaat rechts af. Maar de deur blijft open of op een kier staan. Liese gaat even kijken om er zeker van te zijn dat Frank weg is. Philippe gaat daarna bezorgd naast Liese staan.)

PHILIPPE : Een van mijn hapjes is u toch niet slecht bevallen? Ik heb morgen examen *masterchef*. Ik heb zelfs al een pand gekocht in Frankrijk. Ik moet slagen!

LIESE : Philippe, ik moet iets bekennen.